

Arrest

nr. 82 384 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een Ismaeliet zijn. U zou uw vader geholpen hebben in zijn melkbedrijf vanaf 2007. U zou een dreigtelefoon ontvangen hebben. In november 2007 zouden drie of vier personen u ontvoerd hebben. Ze zouden 10 lakh geëist hebben. In oktober 2010 zouden andere personen u ontvoerd hebben. Ze zouden 25 lakh roepies geëist hebben. In januari 2011 zou u een laatste dreigtelefoon ontvangen hebben. Ze zouden 20 lakh geëist hebben. U zou Pakistan op 10 juni 2011

hebben verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië zou u te voet en per vrachtwagen gereisd hebben naar België. U diende in België op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een oude geboorteakte (fotokopie), een gecomputeriseerde geboorteakte (fotokopie) en een document met uw belastingnummer (fotokopie).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat het CGVS op 3 februari 2012 een 'facebook account' aantrof op naam van Shoaib Momin door middel van uw emailadres in te geven in google (zie gehoorverslag CGVS p.6). Het CGVS trof uw profielfoto aan op uw facebook account (zie document 1, blauwe map). U gaf aan dat deze foto werd genomen in Dubai in februari 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.15 en p.16). Op 6 februari 2012 stelde het CGVS vast dat uw facebook account niet meer bestond, hetgeen doet vermoeden dat u mogelijks elementen wil verborgen houden voor het CGVS. Wat hier ook van zij, u stelde dat u met een 'cruise ticket' uw terugkeer naar Pakistan zou kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U gaf aan dat u dat 'cruise ticket' aan het CGVS zou bezorgen. U kreeg nog een week de tijd om het document over te maken aan het CGVS. Tot op heden heeft het CGVS niets van u ontvangen. Evenmin gaf u enige verduidelijking waarom u hieraan verzaakte. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweerde terugkeer naar Pakistan. Bijgevolg kan u de beweerde vervolgingsfeiten die zouden gebeurd zijn na februari 2010 niet geloofwaardig maken. Wat er ook van zij, indien u wel zou teruggekeerd zijn, doet dat eveneens afbreuk aan uw asielrelaas. Immers zou u in het jaar 2007 zijn ontvoerd. Dat u in 2010 dan terugkeerde naar Pakistan zou uw beweerde vrees ondermijnen.

Bovenstaande bevindingen van een ongeloofwaardig asielrelaas, worden bevestigd door tegenstrijdige verklaringen over aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas tijdens het gehoor bij het CGVS met uw verklaringen afgelegd op de vragenlijst opgesteld door het CGVS die werden afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 25 augustus 2011. Ten eerste stelde u bij het CGVS dat u werd ontvoerd in oktober 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.11). Bij de "DVZ" hebt u deze ingrijpende gebeurtenis niet aangegeven (zie vragenlijst "DVZ" p.3). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat u dit wel had vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.14). Echter werd uw verklaring bij de "DVZ" u voorgelezen en hebt u ze ondertekend ter goedkeuring. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dit wel zou hebben vermeld. Ten tweede gaf u aan dat u na februari 2011 geen dreig telefoons meer ontving (zie gehoorverslag CGVS p.12). Bij de "DVZ" gaf u echter aan dat u in februari 2011 stopte met werken in het bedrijf maar dat dit niet hielp want u bleef dreig telefoons ontvangen (zie vragenlijst "DVZ" p.3). Na confrontatie door het CGVS gaf u aan dat u nog één of twee keer een dreig telefoon hebt ontvangen, hetgeen geen afdoende verklaring is voor uw eerdere verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Er kan dan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Voorts hebt u nooit klacht ingediend bij de politie of andere autoriteiten tegen uw belagers (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou nooit aangeklaagd of gearresteerd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.13). U verklaarde bij uw vertrek uit Pakistan ook geen vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.13). U had zich dus zonder enig probleem tot uw autoriteiten kunnen wenden om aldus de nodige bescherming te verkrijgen tegen uw belagers. Uw behoren tot de religieuze strekking der Ismaëlieten doet aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk. U verklaarde immers duidelijk dat uw religie niet verboden is in Pakistan en dat u vanwege uw religie nooit enig probleem kende (zie gehoorverslag CGVS p.3). Bovendien gaf de Raad van uw Ismaëli gemeenschap ook aan dat u uw belagers moest aangeven bij de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.13). Niets stond u dan ook in de weg om uw belagers aan te geven bij de autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, want in uw geval niet zo is.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een

uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg (zie document 2, blauwe map). U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor Subsidiare Bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Vooreerst zijn het geen originele documenten, het betreft louter kopieën, waarvan de echtheid niet gegarandeerd is. Uw geboorteaktes zijn geen sluitend bewijs van identiteit aangezien deze geen foto bevatten. U stelde dat u aan het CGVS nog een identiteitskaart zou bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.17). Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen. U schiet herhaaldelijk (zie hierboven, paragraaf 1) tekort in uw medewerkingsplicht door belangrijke documenten niet voor te leggen. U kan u nationaliteit en identiteit dan ook niet ontegensprekelijk bewijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel aangaande de weigering van de vluchtelingstatus voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal en voert aan dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De verzoekende partij voert aan dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden en hij laat gelden dat hij dus voldoet aan de voorwaarden beschreven in het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens verwijst zij naar de stukken die zij heeft neergelegd en naar het feit dat de verwerende partij niet twijfelt aan zijn afkomst.

Verder merkt zij op dat het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan en dat men zich niet dient te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen zodoende de persoonlijke vrees aangehaald door de verzoekende partij beter kan begrepen worden. Zij wijst erop dat de situatie van de mensenrechten in haar land van herkomst kan rekenen op enorme aandacht van de internationale gemeenschap.

De verzoekende partij stelt dat zij spijtig genoeg geen verdere informatie kan geven en dat zij alleen haar verklaringen afgelegd voor de commissaris-generaal kan bevestigen.

Zij wijst erop dat zij tijdens het verhoor werd geconfronteerd met haar facebook-pagina op de computer van de dossierbehandelaar en de verzoekende partij stelt zich de vraag of dit geen schending is van de privacy. De verzoekende partij wijst erop dat zij zich in een asielprocedure bevindt en dat dit inderdaad veronderstelt dat zij eerlijk alle nuttige informatie verschaft. Zij argumenteert dat zij niet terecht staat voor een misdaad waar tijdens het onderzoek allerlei middelen kunnen worden aangewend om de waarheid te achterhalen zoals voorzien in de wet opdat iemand kan veroordeeld worden. Zij stelt zich dienaangaande de vraag in welke wet, K.B., richtlijn wordt gesteld dat de verwerende partij in huidige procedure zo een verregaande onderzoeksmaatregel kan treffen. Zij stelt dat dit nergens beschreven staat onder welke voorwaarden dergelijke onderzoeken mogen gebruikt worden. Zij meent dat het zeer gevaarlijk is dat zulke praktijken worden aangewend zonder een duidelijke richtlijn. Zij beklemtoont de informatie bekomen via dergelijke onderzoeksmaatregelen, niet kan worden weerhouden. Verzoekende partij wijst er bovendien op dat het niet klopt dat haar facebook-account niet meer bestaat. Zij geeft wel toe dat een wijziging van haar profiel te hebben aangebracht met name dat 'niet vrienden' geen toegang

meer hebben tot haar account. Zij wijst erop dat dit echter een instelling is die normaal iedereen heeft ingesteld, daar niemand wenst dat vreemden zomaar privé foto's aanschouwen. De verzoekende partij geeft aan dat haar account nog steeds actief is.

Wat betreft het cruise ticket wijst zij erop dat zij nog zal trachten om het bewijs van haar terugkeer neer te leggen en dat zij haar familie heeft gecontacteerd om haar het ticket te bezorgen. Zij licht toe dat haar familie Pakistan had verlaten en dat zij zich momenteel in de USA bevinden en stelt verder dat haar familie nog steeds met dreig telefoons wordt geconfronteerd. Naar aanleiding van deze feiten zou de familie van de verzoekende partij hebben besloten om haar land te verlaten. De verzoekende partij benadrukt dat zij haar het recht voorbehoudt om het ticket alsnog neer te leggen.

De verzoekende partij voert aan dat er tevens dient gewezen te worden op de bewijslast bij asielaanvragen en zij meent dan ook dat er beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. De verzoekende partij citeert dienaangaande paragraaf 196, 197, 190, 199 van het UNHCR Handboek.

De verzoekende partij stelt verder dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat vluchteling te beoordelen er dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Zij laat gelden dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker en deze moet dan ook genomen worden in de geest van rechtvaardigheid en begrip.

In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geeft een definitie weer van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de subsidiaire bescherming is onderverdeeld in drie subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie en dat er sprake is van ernstige schade indien de persoon door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie en indien de persoon foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan. De verzoekende partij wijst erop dat dat onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met het artikel 3 van het Europees Verdrag van Rechten van de Mens.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij de ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij stelt dat burgers waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is op deze beschermingsgrond een beroep kunnen doen. Vervolgens verwijst zij naar rechtsspraak van de Raad waarin er zou worden gesteld dat indien de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. De verzoekende partij citeert rechtsspraak van de Raad en concludeert dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's.

De verzoekende partij wijst erop dat de mensenrechten in Pakistan niet worden gerespecteerd en zij loopt dan ook een groot risico. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal dit punt niet in zijn beslissing heeft onderzocht en dat er nergens wordt vermeld waarom verzoeker niet zou kunnen genieten van deze bescherming. De verzoekende partij stelt dat sinds het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt en dat er al verscheidene aanslagen plaatsvonden waarbij er veel mensen om het leven zijn gekomen. Zij licht toe dat men de dood van Bin Laden wil wreken en dat men heeft aangekondigd dat nog verscheidene aanslagen zullen volgen. Verder wijst zij erop dat er verschillende persberichten zijn geweest en dat het geweld in de stad Karachi enorm is en dat er daarenboven sprake is van willekeurig geweld en dat vrouwen, kinderen en iedereen slachtoffer kan worden. De verzoekende partij stelt dat de in ons land bekendste en de zeer bekende oorlogsjournalist de stad omschrijft als de meest dodelijke stad van Pakistan. Zij stelt dat er vorig jaar in Karachi meer burgerdoden vielen dan bij alle terroristische aanslagen in heel Pakistan samen. Zij verwijst dienaangaande naar de bijgevoegde krantenartikelen en voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting over de weigering van de vluchtelingenstatus.

De verzoekende partij vraagt de Raad om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling en in ondergeschikt orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een

nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen bij de commissaris-generaal heeft afgelegd en dat er ook nog discrepanties zijn tussen de verklaringen in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de commissaris-generaal. Verder werd er op gewezen dat verzoeker geen redenen heeft aangehaald waarom hij in Pakistan geen beroep kan doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Er wordt ook verwezen naar gegevens die zijn teruggevonden op het facebook - account van verzoeker. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

Volledigheidshalve wijst de Raad op de vaste rechtspraak bij de Raad van State die stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. De bewijslast rust bij verzoeker en hij dient zijn asielrelaas aannemelijk te maken wat *in casu* niet is gebeurd.

Waar verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad wijst hij erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker dient aan te tonen dat er feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan het aannemelijk is dat hij te vrezen heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het louter verwoorden van een vrees voor vervolging volstaat niet. Hij dient die persoonlijke vrees concreet te maken met objectieve elementen die toelaten om op een eenduidige wijze te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat de commissaris-generaal geen gegevens mag gebruiken van zijn facebook - profiel daar dit een schending van zijn privacy is en er daarenboven geen enkele rechtsregel is die dergelijke onderzoeksmaatregelen regelt, verwijst de Raad dienstig naar de argumentatie van verwerende partij zoals weergegeven in haar nota. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verder terecht;

"(...)

Aangezien betrokkene, op het bericht op internet dat zijn verblijf in Dubai in februari 2010 bevestigt na, geen gegevens aanbrengt die zijn relaas ook maar enigszins zouden kunnen ondersteunen kan de commissaris-generaal gebruik van informatie die publiekelijk beschikbaar was op het internet.

(...)"

De Raad stelt vervolgens vast dat de commissaris-generaal binnen zijn bevoegdheid in overeenstemming met het artikel 57/6 van de vreemdelingenwet over een redelijke en appreciatie en onderzoeksbevoegdheid beschikt. De gegevens op het facebook - account van verzoeker, zijn gegevens die hij zelf openbaar heeft gemaakt en de Raad ziet niet in dat dit een inbreuk kan zijn op het recht op privacy. De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat verzoeker niet aantoont op welke grond de zelf openbaar gemaakte informatie niet zou mogen gebruikt worden en hij evenmin bewijsstukken aanbracht die bij machte zijn de verkregen informatie te ontkrachten. De vraag stelt zich tevens in hoeverre verzoeker belang heeft om dit argument op te werpen aangezien de inhoud van de informatie die de commissaris-generaal heeft aangetroffen op de facebook - pagina niet door verzoeker wordt betwist.

Waar verzoeker erop wijst dat hij er alles aan zal doen om het betrokken cruiseticket te bemachtigen om zijn terugkeer naar Pakistan aan te tonen stelt de Raad vast dat verzoeker dit voormelde niet ticket niet heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, noch heeft neergelegd op de zitting. Bijkomend wijst de Raad erop dat hij zich hoe dan ook schaart achter het motief van de commissaris-generaal dat de bewering van verzoeker dat hij teruggekeerd is naar zijn land van herkomst niet in overeenstemming is met de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangaande de stukken die verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift, met name gekopieerde krantenartikelen aangaande de situatie in Karachi, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten of artikelen over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYN GAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS